

[Justitsministeren.]

Medlem om Indholdet af denne Bestemmelse, at han forstaaer, hvad det drejer sig om. Det vilde nu ogsaa være muligt for andre, selv for „Ekstrabladet“, hvis man havde læst Paragraffen, men det har man aabenbart ikke. Den siger:

„Den, der for Vindings Skyld offentliggør eller udbreder eller i saadan Hensigt forfærdiger eller indfører Skrifter og Billeder, der, uden at de kan anses for egentlig-utugtige, udelukkende maa antages at have til Formaal at spekulere i Sanselighed, . . .“.

Altsaa, den rene forretningsmæssige Spekulation i Sanselighed og ikke andet rammes. Derfor er jeg ganske enig i den Fortolkning, som den ærede Ordfører for de Radikale gjorde sig til Talsmand for. Der gribes ikke ind i den litterære og kunstneriske Frihed i det hele taget, heller ikke i Friheden til at paavirke Folks Sanselighed.

Det er en forskrækkelig Bunke Vrøvl, jeg har set i Bladene allerede om dette Spørgsmaal. Jeg var ude til et Møde forleden, hvor en Mand stod op rædselsslagen og sagde: Hvordan vilde dog Zola og Maupassant — jeg ved ikke, hvorfor han indskrænkede sig kun til disse to Forfattere, der er Tusinder andre, der spekulerer i Sanselighed —, hvordan vilde dog Zola og Maupassant have klaret sig, hvis vi havde haft Hr. Steinikes § 234? Jeg tror, de havde klaret sig helt brøvt. Det er endda saaledes, at selv om vi havde haft denne Paragraf, vilde „Decameron“ og „Erotikens Historie“ have klaret sig helt godt, og det er ikke Smaating, hvad der præsteres i det sidste Værk i Retning af at paavirke Sanseligheden, det er i Virkeligheden ren Rekord. Men dette Værk har ikke udelukkende til Formaal at spekulere i Sanselighed, det har historiske og kulturelle og kunstneriske Hensigter ved Siden af. Derfor behøver man hverken at være bekymret for den ene eller den anden, ikke engang for Aarestrup eller en Række af de moderne danske Forfattere. Det, dette tilsigter, er i Virkeligheden at ramme visse Svinebutikker, som i Øjeblikket spekulerer ved at sende deres Reklamebrøl ud til Gymnasier og ud til de store Gaarde for at lokke de unge ubefæstede til at købe denne Litteratur, som overhovedet ikke har nogen Art af Værdi. Det troede jeg, man vilde have været enig med mig i fra i hvert Fald konservativ Side. Det var man ikke, men det kan jo komme.

Den fjerde Gruppe af Ændringer vedrører Freds- og Ærekrænkelser, Kapitel 27, og er et af de vanskeligste Straffelovs-

kapitler at tumle med. Det glædede mig, at det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) her tiltraadte § 264 a. Der er fra anden Side sagt, at § 264 a var lavet af mig for at glæde det ærede Medlem i Folketinget Hr. Hedtoft-Hansen. Nej, der skal mere til for mit Vedkommende for, at jeg laver en ny Straffelovsparagraf, end Ønsket om at glæde dette i øvrigt tiltalende Medlem af Folketinget. Det tiltrænger formentlig ikke nogen nøjere Begrundelse, at man har en Straffelovsparagraf mod den Art politiske Metoder, som gaar ud paa gennem Indbrud eller lignende at tilegne sig andre Partiers hemmelige Materiale. Det behøver jeg imidlertid ikke at opholde mig ved; den ærede Ordfører for Venstre sagde meget rigtigt, at der var Tale om en straffelovmæssig à jour-Føring paa et Omraade, hvor man tidligere ikke havde haft Brug for en saadan Bestemmelse.

§ 266 a derimod mindede den ærede Ordfører voldsomt om Nellemann. Jeg troede, det vilde opvække de behageligste Erindringer hos det ærede Medlem, men det synes at være helt omvendt. Den ærede Ordfører for Venstre mente, at jeg gik betydeligt videre, end Nellemann gjorde i 1885. Jeg tror ikke, det ærede Medlem vil hævde, at jeg gaar betydeligt videre, end Nellemann vilde have gjort 1939, men det kan vi jo diskutere Resten af vor Livstid, det er aldeles uden nogen som helst Interesse, da Situationen i 1885 ikke i mindste Maade minder om Situationen i Verden i Øjeblikket. At sammenligne Forholdene nu med Provisorierne i 1885, hvor en Regering, der hvilede paa et lille Mindretal, søgte at trodse en eller anden Ordning igennem mod Rigsdagens Flertal, interesserer mig ikke i Øjeblikket. Jeg ønsker ikke en eneste Bestemmelse gennemført, som ikke tiltrædes af Rigsdagens Flertal. For øvrigt kan jeg her henvise til, hvad de vil sige i Schweiz, naar de faar at vide, at de er langt paa den anden Side af Nellemann. Det schweiziske Forbundsraad vil sikkert skynde sig at tilbagekalde de Bestemmelser, det har anset for fornødne efter Udviklingen i de sidste Aar, naar det hører, at man er lige saa reaktionær i dette højtprieste Demokrati, som Nellemann var i 1885. Man har i Schweiz gennemført Straf for den, der offentligt ophidser til Had mod enkelte Grupper af Borgere paa Grund af deres Race, Religion eller Statsborgerforhold. Den ærede Ordfører for de Radikale (Gunnar Fog-Petersen) sagde i Forbindelse med denne Paragraf, at Ordet „Kald“ forekom ham uklart. Det er ogsaa derfor, det er valgt. „Kald“ er et noget mere højtide-